

2η ΦΑΣΗ - ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ Γ΄ ΤΑΞΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ-ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΙΩΑΝΝΑ ΖΩΤΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2026

ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΛΙΔΩΝ: 7

Α. ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ
ΚΕΙΜΕΝΟ

«Δεν ζούμε σε ζούγκλα, αλλά σε πολιτεία»

Μια ανώνυμη επιστολή προς τον Πρωθυπουργό της Ελληνικής Δημοκρατίας, την Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικής Πρόνοιας και την Υπουργό Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας, φέρνει στο φως τις δραματικές συνέπειες των κοινωνικών διακρίσεων που βιώνουν καθημερινά όσα άτοιια έγουν κάποιας μορφής αναπηρία. Ο συντάκτης, φοιτητής που ζει με αναπηρία, περιγράφει με ωμότητα μια πραγματικότητα γεμάτη αποκλεισμό, προκατάληψη και θεσμική αδιαφορία.

Στην επιστολή του, που έλαβε και δημοσιεύει το alfavita.gr, σημειώνει πως, παρά τις σπουδές και τις ικανότητές του, κανείς δεν τον προσλαμβάνει λόγω της αναπηρίας του, ενώ έχει βιώσει άρνηση ακόμη και στην αναζήτηση κατοικίας. «Έφυγα από την επαρχία για να γλιτώσω τη διάκριση και τη βιώνω στην Αθήνα», αναφέρει χαρακτηριστικά, εκφράζοντας την απόγνωση ενός ανθρώπου που καλείται να προσαρμόζεται συνεχώς για να γίνει αποδεκτός.

Ιδιαίτερη αναφορά κάνει σε περιστατικό ενοικίασης σπιτιού στα Εξάρχεια, στις 22 Οκτωβρίου 2025. Ενώ είχε υπάρξει προφορική συμφωνία με μεσίτη και ιδιοκτήτη, η συμφωνία ακυρώθηκε μόλις ο τελευταίος ενημερώθηκε για την αναπηρία του ενδιαφερομένου. «Οι ιδιοκτήτες φοβήθηκαν. Πώς θα μας εγγυηθεί ότι θα πληρώνει, εφόσον αντιμετωπίζει κάτι τέτοιο;» ήταν το μήνυμα που έλαβε, όπως περιγράφει. Ο ίδιος κάνει λόγο για κατάφωρη παραβίαση του δικαιώματος στη στέγαση και υπογραμμίζει ότι δεν υπάρχει ξεκάθαρο νομικό πλαίσιο για την προστασία των πολιτών σε τέτοιες περιπτώσεις.

Ακόμη, αναφέρει τρία χαρακτηριστικά περιστατικά διακρίσεων κατά τη διάρκεια αναζήτησης εργασίας. Επιχειρηματίες, ενώ αρχικά έδειχναν πρόθεση συνεργασίας, άλλαξαν στάση, μόλις ενημερώθηκαν για την αναπηρία του. «Αυτό είναι δικό σου πρόβλημα», του απάντησε ένας από αυτούς, ενώ άλλος ρώτησε ειρωνικά «αν απορεί μόνος του να ανοίγει και να κλείνει το μαγαζί». Όπως τονίζει, η άγνοια για τις εύλογες προσαρμογές που δικαιούνται τα άτομα με αναπηρία είναι εκτεταμένη και αποκαλύπτει πλήρη απουσία ενημέρωσης και ελέγχου.

«Ελέγγει κανείς τους επιγειρηματίες ή τους ιδιοκτήτες κατοικιών σε τέτοιες περιπτώσεις; Εξετάζει το πώς συμπεριφέρονται σε άτομα με αναπηρία;» διερωτάται ο πολίτης, υπογραμμίζοντας ότι η αδιαφορία του κράτους διαιωνίζει τη διάκριση και την ανασφάλεια. Ζητά άμεση παρέμβαση της πολιτείας με σαφή νομοθετικά μέτρα και πρακτικές δράσεις. Μεταξύ των προτάσεων που παραθέτει περιλαμβάνονται η ενίσχυση των προγραμμάτων απασχόλησης της ΔΥΠΑ[1], η αποσύνδεση της αναπηρικής σύνταξης από την

πρόσληψη στο Δημόσιο, η καθιέρωση θεσμού μέντορα[2] για άτομα με αναπηρία, η δημιουργία μηχανισμών ελέγχου των εργοδοτών ως προς τις εύλογες προσαρμογές, καθώς και η θέσπιση προγραμμάτων στέγασης και επιδομάτων. Παράλληλα, προτείνει την οικονομική επιβράβευση επιχειρήσεων που προσλαμβάνουν άτομα με αναπηρία, ώστε -όπως αναφέρει- «η διαφορετικότητα να γίνει ανταγωνιστικό πλεονέκτημα και όχι λόγος αποκλεισμού».
Η επιστολή ολοκληρώνεται με μια δραματική έκκληση προς την πολιτεία. «Η πίεση και η φθορά που νιώθω είναι μη βιώσιμη. Ως πολίτης με δικαιώματα και υποχρεώσεις, απαιτώ κατανόηση για εμένα και για όλους. Δεν ζούμε σε ζούγκλα, αλλά σε οργανωμένη πολιτεία ή τουλάχιστον έτσι θέλω να πιστεύω».

Ο πολίτης δηλώνει πρόθυμος να δώσει περαιτέρω διευκρινίσεις, επιμένοντας πως η επιστολή του δεν είναι προσωπική διαμαρτυρία, αλλά μια κραυγή για μια κοινωνία που θα σέβεται πραγιατικά την ισότητα και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Άρθρο δημοσιευμένο στο διαδίκτυο, στην ιστοσελίδα http://alfavita.gr στις 11/11/2025 από την Ευαγγελία Ασημακοπούλου (ελαφρώς διασκευασμένο για τις ανάγκες της εξέτασης).

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1 °

Ποια είναι, σύμφωνα με την επιστολή του φοιτητή με αναπηρία, τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζει στην καθημερινότητά του; (70-90 λέξεις)

(Μονάδες 6)

ΘΕΜΑ 2°

Να αναγνωρίσεις τις υπογραμμισμένες προτάσεις ως προς το είδος τους και τον συντακτικό τους ρόλο:

α. «όσα άτομα έχουν κάποιας μορφής αναπηρία» (1η παράγραφος)

β. «αν μπορεί μόνος του» (4η παράγραφος)

γ. «Ελέγχει κανείς τους επιχειρηματίες ή τους ιδιοκτήτες κατοικιών σε τέτοιες περιπτώσεις;» (5η παράγραφος)

δ. «που θα σέβεται πραγματικά την ισότητα και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια» (8η παράγραφος)

(Μονάδες 4)

ΘΕΜΑ 3°

Με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία (3 Δεκεμβρίου) σου αναθέτουν να γράψεις ένα άρθρο για την ιστοσελίδα του σχολείου σου, στο οποίο θα εκθέσεις τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα άτομα με ειδικές ανάγκες στην καθημερινότητά τους, καθώς και τους τρόπους με τους οποίους η Πολιτεία μπορεί να συμβάλει στην ομαλή ένταξή τους στην κοινωνική ζωή.

(Μονάδες 10)

[1] ΔΥΠΑ: Δημόσια Υπηρεσία Απασχόλησης, οργανισμός που παρέχει υπηρεσίες εύρεσης εργασίας και αντιμετώπισης της ανεργίας

[2] μέντορας: προσωπικός σύμβουλος, έμπειρος επαγγελματίας

Β. ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΡΕΑ ΓΑΛΑΝΑΚΗ

«Η μεταμφίεση»

Έξω από τη Νάπολη κρύφτηκα σε μια συστάδα από πικροδάφνες και συκιές, που θερίευαν αντλώντας από τα χαλάσματα μιας αγροικίας. Εκεί άλλαξα. Είχα αγοράσει ένα αντρικό σκούρο κουστούμι, ακριβώς σαν εκείνα που φορούσανε οι κομψοί νέοι της πόλης. Τόνισα τη σοβαρότητα του χρώματος και των προθέσεών μου, συντάσσοντας με το σκούρο χρώμα του ένα πουκάμισο από λευκή φίνα βατίστα[1]. Έκανε ζέστη, μα καθώς τρέμοντας ντυνόμουν, γύρισα να κοιτάξω ποιοι βρίσκονταν μάρτυρες στη μεταμόρφωσή μου. Επισήμανα της θάλασσας το μπλάβο, το κεραμίδι και το ωχρό της πολιτείας πιο πέρα, το κοντινό μου πράσινο και το φαιό, το φωτεινό ουρανί και το φλύαρο των ασπροκίτρινων χαμομηλιών. Φιλάρεσκα έδεσα ένα μεταξωτό φουλάρι στον λαιμό μου ρόδο με ελάχιστο γαλάζιο, ανταύγεια νερών όταν πλαγιάζει ο ήλιος. Φόρεσα τις δερμάτινές μου μπότες και διόρθωσα την καμπύλη της ασημένιας μου καδένας. Στην άκρη της κρεμότανε ένα ρολόι. Το κοίταξα. Μετέωρη, εύθραυστη, σημαδεμένη μού έδειξε την ώρα. Στερέωσα ένα καθρεφτάκι στα κλαδιά, για να δω να βάλω *πάνω* στα κουρεμένα μου μαλλιά ένα αντρικό καπέλο. Κοίταξα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη. Η παρθένος ζωγράφος απούσιαζε, έχοντας φαίνεται ξεκινήσει για να επιστρέψει στην αττική Ανατολή, όπου ανήκε. Υποσχέθηκα να μην ξεχάσω τη μορφή της, ούτε καν με εκείνο το πολύ λίγο, που ξεχνάνε οι γυναίκες. Όμως τοδρα να τρέξει, να πάει στον Τσέκολι[2] μαντάτα για τις εξελίξεις της φιλτάτης του πατρίδας. Ακόμη να του πει ότι η μαθήτριά του δε φοβόταν, κι ότι, καθώς ντυνόταν, για να μεταμορφωθεί από γυναίκα σε άντρα, άκουγε τα λόγια και τις διδαχές του ένα μελίσσι γύρω της. Κι ότι μάντευα, όπως δύναται να μαντεύει κάποιος τέτοιαν ώρα, πως εκτός από το ζήτημα της τέχνης, η υπεσχημένη γη θα άφηνε πάνω μου ανεξίτηλα τα ίχνη της ζωής. Ήδη πάσχιζα να σκεφτώ σαν άντρας. Ήδη είχα μιλήσει με το εγώ.

Στον κήπο του πανδοχείου είχαμε τελειώσει το μεσημεριανό μας γεύμα και περιμέναμε καφέ. Ηαράδεισος μας εφαινόταν η ανακωχή του κήπου. Μακάρι να αργούσε ο σερβιτόρος, μολονότι μας είχε διαβεβαιώσει για το αντίθετο, αφού τέτοιες μέρες δεν έβγαινε στις εξοχές ο κόσμος και δεν είχε άλλους πελάτες. Είχα αρχίσει το τραγούδι μου, όταν τον είδα από μακριά να επιστρέφει. Έκανα ότι δεν τον πρόσεξα, γιατί, κρατώντας πάντοτε τον δίσκο, στηρίχτηκε στο κάσωμα της πόρτας για να με ακούσει: *«Σαν τη σπίθα κρυμμένη στη στάχτη, εκρυβόταν για μας λευτεριά. Ήλθε η μέρα, πετιέται, ανάφτει εζανοίχτη σε κάθε μεριά».* Σταμάτησα να τραγουδώ. Τον παρατηρούσα που κοντοστεκόταν. Έπειτα, σαν να ξύπνησε, πλησίασε με τους καφέδες, υποκλίθηκε και ρόιτησε με σεβασμό αν ο νεαρός κύριος ήταν τενόρος. Δίστασε μια στιγμή προτού ρωτήσει κάτι ακόμη, αν το τραγούδι της άγνωστής του γλώσσας μιλούσε για τα γνωστά σε όλους πάθη του έρωτα, διότι έτσι του είχε φανεί. Του εξήγησα με προσήνεια[3] για την Ιόνιο καταγωγή του άσματος, ενώ σκεφτόμουν τι το γνωστό και τι το άγνωστο

[1] **φίνα βατίστα:** ύφασμα εξαιρετικής ποιότητας
[2] **Ραφαέλο Τσέκολι:** Ιταλός ζωγράφος, αρχαιολόγος και γιατρός που βρήκε άσυλο στην Ελλάδα, διωγμένος από το Βασίλειο των δύο Σικελιών· ήταν ο πρώτος δάσκαλος ζωγραφικής της Ελένης
[3] **προσήνεια:** καταδεκτικότητα

βρισκότανε μπροστά σ' αυτό τον άνθρωπο. Θέλοντας να τον ευχαριστήσω, αφού ήταν ο πρώτος που με χειροκρότησε στον δύσκολο μου ρόλο, του τραγούδησα μιαν ιταλική πατριωτική άρια. Την άκουσε σχεδόν δακρυσμένος, αφού αυτά τα τραγούδια είχαν πρόσφατα απαγορευτεί[4]. Το γνωρίζαμε κι οι δυο.

Ο καπετάν Γιάννης με εγκατέστησε στη Ρώμη και βιάστηκε να επιστρέφει στις επιχειρήσεις του Αθηναίου θεατρώνη Ιωάννη Μπούκουρη, που δεν του επέτρεπαν πια το αργόσχολο βλέμμα των θαλασσινών πάνω στα πράγματα του κόσμου. Αυτό δεν του άρεσε, αλλά δεν μπορούσε να πράξει διαφορετικά. Η αναγκαστική πεζοπορία εξαιτίας της επανάστασης, ώσπου να βρούμε κάποιαν άμαξα για το υπόλοιπο ταξίδι, μας είχε αφάνταστα καθυστερήσει. Έφυγε όμως ήσυχος, αφού είχα πάντοτε μαζί μου τις συστατικές επιστολές, που τις είχα δείξει και στη Νάπολη, σε μερικούς ζωγράφους. Από τη μεριά μου προετοιμαζόμουν να παρουσιαστώ στις εξετάσεις των περίφημων Ναζαρηνών ζωγράφων. Αν περνούσα, θα σπούδαζα ζωγραφική στο μοναστήρι έξω από τη Ρώμη όπου ζούσαν, για ένα δυο χρόνια, όσο να υποστηρίξω με χαρτιά την κεκτημένη γνώση. Λιγότερο από ένα υπερπόντιο ταξίδι, υπολόγιζε ο πατέρας μου, και να γυρίσω έπειτα πίσω, αφού όποιος βγαίνει σε μακρύ ταξίδι πρέπει να έχει στο μυαλό του την εστία που τον περιμένει. Σ' ένα μονάχα επέμενε, να μη λησμονήσω ότι είμαι Ελληνίδα. Αυτό τα λέει όλα, ισχυρίστηκε λίγο πριν φύγει.

Δεν το λησμόνησα, αφού αυτό σήμαινε για μένα περισσότερα από το όλα του πατέρα μου. Μόνη μου τόλμησα να σκεφτώ και να εξηγήσω με τον δικό μου τρόπο την παραγγελία του. Τόλμησα ακόμη, ζητώντας κάπου να στηρίξω τα επιχειρήματά μου, να υποθέσω ότι κάτι το αντίστοιχο θα είχε κάνει πολεμώντας κι η Μεγάλη μας Κυρά[5]. Διότι, ενώ είχα χρόνια να τη δω, ήρθε και με επισκέφθηκε μιαν από τις πρώτες ρωμαϊκές μου νύχτες, αν δεν σφάλλω τότε ακριβώς που αναχώρησε ο κύρης μου. Όρθια στην πλώρη, εφορμώντας με τον στόλο της στο απόρθητο Ανάπλι, έδειχνε στους κανονιέρηδες με το δεξί της υψωμένο χέρι πού ακριβώς να βαρέσουν. Δεν εφορούσε όμως τα ρούχα της περίφημης ζωγραφιάς της, αλλά *τα ρούχα των* ψιθύρων και των αποσιωπήσεων. Καταπώς άφηναν οι γυναίκες στα κατώφλια να στους δικούς του. Άρα, συμπέραιναν δίχως βέβαια να την έχουν δει σε ώρα μάχης, η Λασκαρίνα ανέβαινε εννοηθεί, όταν παιδί αποσπέριζο[6] ακούγοντάς τες, αλλά τώρα μονάχα καταλάβαινα τη σημασία των λόγων, με γυναικεία ενδύματα δεν μπαίνει άνθρωπος στην πράξη του πολέμου. Ούτε τα όπλα του χειρίζεται σωστά ούτε και σκέφτεται σωστά. Και το χειρότερο, με *τα παράταιρα γυναικεία ρούχα έδινε στόχο στον εχθρό σέρνοντας γρουσουζιά στα πλοία* και κατέβαινε με τις φούστες της και με τις χρυσές μαντίλες, ενόσω όμως έκανε κουμάντο, δεν μπορεί παρά να βρισκότανε μέσα σε αντρίκεια φορεσιά, πότε του πρώτου της, πότε του δεύτερού της άντρα, σκοτωμένων και των δυο τους.

Την ονειρεύτηκα να οδηγεί τους κανονιέρηδες ντυμένη στα ματωμένα ρούχα ενός αδικοθάνατου κι αγαπημένου άντρα. Πρόσεξα, ωστόσο, και το ανήσυχο πέταγμα ενός γλάρου γύρω της. Τον οιωνό του σύντομου δικού της τέλους κατά τον τρόπο των ζωγράφων, που συχνά στερέωναν μέσα στο ζωντανό παρόν του πίνακά τους έναν αδιόρατο υπαινιγμό της μοίρας του εικονιζόμενου προσώπου, εάν την

[4] **είχαν πρόσφατα απαγορευτεί:** στη Νάπολη είχε ξεσπάσει πατριωτική επανάσταση εναντίοτ' του Βασιλιά των δύο Σικελιών
[5] **Μεγάλη Κυρά:** η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα
[6] **αποσπέριζα:** περνούσα τα βράδια, ξενυχτούσα

ήξεραν ή την εμάντευαν. Η Κυρά τράβηξε μια στιγμή το βλέμμα της απο τον στόχο, γύρισε και μου είπε να συνεχίσω να ντύνομαι σαν άντρας, γιατί έτσι θα μάθω τα διπλάσια κι από τους άντρες κι από τις γυναίκες. Να αποδεχτώ τη φιλοδοξία και το ήθος που εγείρει μέσα μου ο έρωτας της τέχνης, ομόλογος προς τον δικό της έρωτα της λευτεριάς. Στην επικράτειά τους, χαμογέλασε, τίποτε δεν μοιράζεται στα δυο μοιραία και ξεκάθαρα, όπως γινόταν μέχρι τότε. Αυτή είναι η πιο λεπτή ανατροπή, η πιο μεγάλη πρόκληση που κομίζουν ξαναφτιάχνοντας τον κόσμο. Πλην όμως, έπρεπε να το σκεφτώ καλά πριν ξεκινήσω τούτο το δεινό ταξίδι, αφού η έκτοτε ζωή μου θα διαβεί χωρίς επιστροφή, χωρίς μετάνοια, χωρίς έλεος. Είναι και τούτο ένας τρόπος για να είσαι Ελληνίδα, είπε. Και ξαναγυρνώντας στη φρόνηση και τη σιωπή της ζωγραφιάς της, ξαναγυρνώντας στο επείγον του πολέμου, έπλευσε τόσο βιαστικά προς το Ανάπλι, ώστε δεν πρόλαβα να καταλάβω αν είπε την τελευταία της πρόταση σοβαρά ή με ειρωνεία.

Το πρωί συλλογίστηκα ότι ποτέ της, τα χρόνια που τη συναντούσα στα παραμύθια, στα όνειρα και κατά την εγρήγορση, ποτέ της δεν μου είχε απευθύνει λέξη. Ανησύχησα με τούτο το ενύπνιο[7], αν ήταν ένα προφητικό σημάδι για τη μοίρα μου, εφόσον σύντομα επρόκειτο να δώσω εξετάσεις στη Σχολή των Ναζαρηνών ζωγράφων. Κι εκεί έπρεπε οπωσδήποτε να παρουσιαστώ σαν άντρας. Στο μοναστήρι τους δεν έκαναν δεκτές για τη ζωγραφική γυναίκες, όμως αυτό το είχα αποκρύψει από τον πατέρα μου, ενισχύοντας την απόφασή του να γυρίσει στην Αθήνα το ταχύτερο.

Κι εγώ, αποφασίζοντας εκείνο το πρωί σε μιαν ξένη πολιτεία να δώσω ως άντρας εξετάσεις, ενδεχομένως να ζήσω έτσι λίγα χρόνια, γέννησα τον εαυτό μου ως Κανένα. Δεν είχε σημασία με ποιο όνομα θα υπέγραφα τις εξετάσεις, τις σπουδές και τα έργα μου, μιας και το Χρυσίνη, ακόμη και το Μπούκουρα ή Μπούκουρη, μεταφρασμένα ιταλικά δε διαχώριζαν το φύλο. Θα ζούσα εφεξής ως ένας Κανένας. Άλλωστε, εάν επέμενα να αναζητώ στηρίγματα στη μεταβατική μου ώρα, στον ίδιο κύκλο είχαν συνταιριάζει κάποτε τα ονόματα Ελένη και Κανένας.

Ρ. Γαλανάκη, *Ελένη, ή ο Κανένας,* Άγρα

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1°

Ποιοι ήταν οι «μάρτυρες της μεταμόρφωσης» της Ελένης; Με ποιον τρόπο παρουσιάζονται στο κείμενο και γιατί; (70 - 80 λέξεις).

(Μονάδες 6)

ΘΕΜΑ 2°

2α: Να εντοπίσεις δύο εκφραστικά μέσα - σχήματα λόγου που χρησιμοποιεί η συγγραφέας στην περιγραφή της μεταμόρφωσης της αφηγήτριας στην πρώτη παράγραφο. Τι πετυχαίνει με τη χρήση τους ως προς το ύφος του κειμένου; (μία απάντηση για όλα τα εκφραστικά μέσα);

(Μονάδες 3)

[7] **ενύπνιο:** όνειρο

2β : Σε ποιο ρηματικό πρόσωπο γίνεται η αφήγηση στο κείμενο; Ποιο είναι το είδος του αφηγητή ως προς τη συμμετοχή του στην ιστορία;

(Μονάδες 3)

ΘΕΜΑ 3°

Να επιλέξετε, για να απαντήσετε, είτε το θέμα αναγνωστικής ανταπόκρισης είτε το θέμα δημιουργικής γραφής (ένα από *τα* δύο).

α. Πώς παρουσιάζεται η «Μεγάλη Κυρά», δηλαδή η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα, στο όνειρο της αφηγήτριας και ποια είναι η επίδραση του προσώπου αυτού στην ψυχολογία της; (100-150 λέξεις)

ή

β. Φαντάσου πως είσαι η Ελένη και μία μέρα πριν τις εξετάσεις των Ναζαρηνών ζωγράφων αποφασίζεις να γράψεις μία σελίδα στο προσωπικό σου ημερολόγιο, για να μοιραστείς τα συναισθήματά σου, την αγωνία για την έκβαση των εξετάσεων, τους φόβους και τις ελπίδες σου για το μέλλον. (100-150 λέξεις)

(Μονάδες 8)

ΟΔΗΓΙΕΣ (για τους εξεταζομένους)

1. Στην κόλλα αναφοράς να γράψετε μόνο τα προκαταρκτικά (ονοματεπώνυμο, ημερομηνία, εξεταζόμενο μάθημα). Να μην αντιγράψετε τα θέματα στην κόλλα αναφοράς.
2. Να γράψετε το ονοματεπώνυμό σας στο πάνω μέρος των φωτοαντιγράφων αμέσως μόλις σας παραδοθούν. Δεν επιτρέπεται να γράψετε καμία άλλη σημείωση. Κατά την αποχώρησή σας να παραδώσετε μαζί με την κόλλα αναφοράς και τα φωτοαντίγραφα.
3. Να απαντήσετε στην κόλλα αναφοράς σε όλα τα θέματα.
4. Να γράψετε τις απαντήσεις σας μόνο με μπλε ή μόνο με μαύρο στυλό. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μολύβι για δικές σας σημειώσεις μόνο στο πίσω μέρος της κόλλας αναφοράς, το οποίο και θα ονομάσετε «Πρόχειρο».
5. Απαγορεύεται οποιουδήποτε είδους διορθωτικό (blanco), όπως και στυλό με μελάνη που σβήνει.
6. Διάρκεια εξέτασης: Τρεις (3) ώρες μετά τη διανομή των φωτοαντιγράφων.
7. Χρόνος δυνατής αποχώρησης: Μία (1) ώρα μετά τη διανομή των φωτοαντιγράφων.